Æopiæeva uèenica, Titova prijateljica i partizanka

Autor Administrator
Monday, 08 February 2016

Život Milke Jakšiæ, korisnice tuzlanskog Doma penzionera, mogao bi biti dobra podloga za scenario jednog filmskog ostvarenja. Rođena davne 1924. godine u Bosanskoj Krupi, ova živopisna starica gotovo pet godina provela je u partizanima, rame uz rame sa bivšim doživotnim predsjednikom Jugoslavije, a tada vrhovnim komandantom vojske, Josipom Brozom Titom.

Prvi susret sa Titom Milka se prisjetila svojih partizanskih dana i naèina na koji je upoznala Tita.Na konju, sve od Krupe do Drvara, Jakšiæevu je tada u vojsku odveo još jedan velikan prošlih vremena.-Bio je to Branko Æopiæ. Moj nekadašnji uèitelj dok sam pohađala prve razrede škole u Krupi. Došao je kod nas kuæi i mene je odveo u Drvar na konju. Bila sam jedino žensko, od sedmero djece koliko su imali moji roditelji-prisjeæa se Jakšiæeva.Milka je u ratu radila i kao bolnièarka, ranjavana je više puta, a za doprinos tadašnjoj borbi dobila je èak sedam odlikovanja. Najveæe kojim je odlikovana jeste priznanje „Nosilac partizanske spomenice“.-Postala sam prva žena Krajiškinja koja je odlikovana ovim priznanjem-dodaje MilkaMilan i bukvaU razgovoru za Faktor Milka se prisjetila i jedne anegdote, koju, kako kaže, èesto preprièava.Prema njenim tvrdnjama, Tito se zalago da svi tadašnji uèesnici njegove vojske, partizane moraju napustiti opismenjeni. Pismo baš i nije išlo od ruke Milkinom tadašnjem saborcu, izvijesnom Milanu, koji se požalio Titu da nema èime i na èemu uèiti pisati.-Tito mu je tada rekao: „Ima Milane bukva. Uzmi nož, pa na bukvu urezuj slova i uèi!“. Svi su prasnuli u smijeh i to je detalj kojeg se èesto sjetim-prisjeæa se Milka.Najteži period iz ratnih pohoda na Igmanu, Neretvu, Jahorinu, Drvar... bili su joj, kaže, glad. Kada nije bilo hrane, nije je bilo jednako za sve, pa tako i za Tita, tvrdi ona.-Bilo je perioda kada smo gulili žir i preživljavali. Sreæa je bila kada naiđemo na bukov žir, jer je on sladak, dok je hrastov neukusan i gorak. Jeli smo ga svi, pa i maršal, jer nije imao izbora tada-kaže Jakšiæeva.Detalj kojeg se nerado sjeæa i najteži momenat njenog života, bio je, prièa nam Milka, kada su joj ustaše zaklale oca.-Upali su nam u kuæu, a ja sam uspjela pobjeæi kroz prozor. Kada sam se nakon nekog vremena vratila kuæi, bio je mrak. Struje nismo imali. Saplela sam se od nešto i pala na pod. Tada sam ugledala oca kako leži na podu, a glava mu je bila odvojena od tijela. Zvala sam komšiju i zakopali smo ga u obližnje žito-prièa Milka.Novi susret sa TitomPosljednji put za vrijeme Drugog svjetskog rata, Tita je vidjela prilikom bitke na Neretvi. Njihov ponovni susret destio se dvadesetak godina kasnije, u beogradskoj bolnici, kada mu je išla u posjetu.-Bio je to poseban osjeæaj. Tito je tada bio veæ ozbiljan državnik, ali me je ipak primio kao ratnu drugaricu. Raširenih ruku sa osmjehom na licu prišao mi je kao da smo se par dana prije toga vidjeli. To je događaj koji se èesto preprièavao u mom rodnom kraju-prièa Milka.Među brojnim građanima tadašnje države, Milka je bila i u povorci na posljednjem ispraæaju nakon Titove smrti.Ova vremešna Krajiškinja, vedrog duha i dobrog raspoloženja, posljednjih godina korisnica je Doma penzionera u Tuzli, gdje prilièno dobrog zdravstvenog stanja za godine koje su iza nje, sa ostalim korisnicima provodi staraèke dane.(Bportal.ba/A. MUSLIMOVIÆ)